

Čís. 5204.

Rekurs do konečného usnesení v řízení pro rušenou držbu nemá odkladacího účinku (§ 524 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 11. srpna 1925, R I 712/25.)

Konečným usnesením ze dne 28. dubna 1925 k žalobě z rušené držby bylo žalované uloženo odstraniti plot u pěšiny vedoucí přes její cestu. Konečné usnesení bylo potvrzeno usnesením rekursního soudu ze dne 3. června 1925, jež bylo žalované doručeno dne 6. června 1925. Dne 18. června 1925 navrhl vymáhající věřitel, by mu bylo uděleno zmocnění, aby dal plot na náklady dlužníka odstraniti. Soud první stolice zamítl exekuční návrh, ježto v době jeho podání neuplynula ještě čtrnáctidenní lhůta ode dne doručení usnesení rekursního soudu. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Strana povinná měla podle konečného usnesení okresního soudu ze dne 28. dubna 1925, které bylo soudem rekursním potvrzeno dne 3. června 1925, odstraniti plot u pěšiny vedoucí přes její cestu do 14 dnu pod exekucí. Návrh strany vymáhající, jímž se domáhala splnění tohoto závazku exekucí podle Šu 353 ex. ř., podán byl na soudě první stolice dne 18. června 1925 a byl po výsledku strany povinné zamítnut z důvodu jí jedině při výsledku tom uplatňovaného proti vymáhanému nároku, že návrh byl podán před uplynutím 14 dnů ode dne, kdy jí usnesení rekursního soudu bylo doručeno, takže po náhledu soudu první stolice neuplynula ještě lhůta k plnění podle Šu 409 c. ř. s. Názor ten jest mylným, poněvadž ustanovení Šu 409 c. ř. s., že lhůta k plnění běží od pravomoci rozsudku, neplatí se zřetelem na ustanovení Šu 524 c. ř. s. při usneseních, pro něž jest tu vysloveno pravidlo zvláštní, že recurs proti nim nemá odkladacího účinku, pokud jde o provedení usnesení, takže lhůtu k plnění třeba vždy počítati ode dne rozhodnutí soudu první stolice, pokud se týče od jeho doručení. Lhůta ta však v době podání návrhu exekučního dávno uplynula. Strana povinná má sice, podavši recurs do usnesení první stolice, nárok na dočasné zastavení výkonu za podmínek uvedených v druhém odstavci Šu 524 c. ř. s., musí však v případě tom podati příslušný návrh soudu první stolice před rozhodnutím rekursu. Takový nárok však v tomto případě podán nebyl. Pro řízení o žalobách z rušené držby nemá zákon odchýlných ustanovení a poněvadž se o nich ve smyslu Šu 459 c. ř. s. rozhoduje konečným usnesením, platí i pro ně předpis Šu 524 c. ř. s., podle něhož lze splnění jich vymáhati, i když byla napadena rekusem, jen když uplynula lhůta k plnění, stanovená prvním soudem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující usnesení rekursního soudu. Stěžovatelovo mínění, že rozsudek a konečné usnesení jest ohledně pravomoci totéž, jenom že roz-

hodnutí v řízení o rušenou držbu se nazývá konečným usnesením, nemá opory v zákoně, a také nesvědčí stěžovateli rozhodnutí býv. nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 29. května 1901, čís. 7632 (Právník ročník 1901 str. 614), neboť tímto rozhodnutím bylo vysloveno jedině, že podle konečného usnesení v řízení pro rušenou držbu nelze se zřetelem na předpisy §§ 370 a 371 ex. ř. a v nich přesně vypočtené případy povolit exekuci ku zajištění peněžité pohledávky. Další mínění stěžovatelovo, že když dne 16. června 1925 zaplatil útraty a dne 19. června 1925 odstranil plot, nemohla vymáhající strana dne 18. června 1925 podati exekuční návrh za účelem odstranění plotu třetí osobou, nýbrž měla stěžovatele vyzvati ještě jednou dodatečně, jest rovněž vratkým, neboť je jím samotným tvrzeno, že byly zaplacený jenom útraty, ale plot že nebyl odstraněn v den podání exekučního návrhu, nýbrž až po podání tohoto návrhu. Na tom nemění ničeho okolnost, že exekuci povolující usnesení doručeno bylo až po odstranění plotu, a že exekuce stala se odstraněním plotu bezpředmětnou, nýbrž jest rozhodujícím, že v době podání exekučního návrhu nebylo dosud plněno. Podáním rekursu nestaví se ani provedení napadeného usnesení, ani jeho vykonatelnost. Je-li usnesení, kterým bylo uloženo plnění, napadeno rekurssem, nemá místa předpis §u 409 odstavec třetí c. ř. s., nýbrž jest rozhodujícím předpis §u 524 c. ř. s. Lhůta k plnění počíná se v tomto případě doručením, pokud se týče prohlášením usnesení, poněvadž podle §u 524 odstavec prvý c. ř. s. rekurs nemá odkládacího účinku. To všecko platí také ve příčině rekursu do konečného usnesení v řízení pro rušenou držbu, neboť ani tento rekurs nemá podle §u 524 odstavec prvý c. ř. s. odkládacího účinku. Poněvadž rekursní soud zjistil, že lhůta ku plnění, určená stěžovateli konečným usnesením první stolice, v době podání exekučního návrhu dávno uplynula, právem změnil zamítavé usnesení prvního soudu a právem povolil žádanou exekuci.

Čís. 5205.

Uplatňováním námitky započtení nenastává ohledně započítávané pohledávky zahájení rozepře.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1925, R I 713 25.)

Soud první stolice odmítl žalobu Ignáta G-a proti Antonínu B-ovi, ježto v jiném sporu vedeném Antonínem B-em proti Quidu T-ovi, namítl Quido T. započtením pohledávku, jež jest předmětem žaloby Ignáta G-a proti Antonínu B-ovi. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. Důvody: Vznese-li se v rozepři námitka započtení, žádá se ovšem za rozhodnutí, že pohledávka započtením namítaná jest po právu a že žalobcova pohledávka do výše vzájemné pohledávky zanikla (§ 411 c. ř. s. a § 1438 obč. zák.). Může se však též státi, že námitka se činí jen z opatrnosti, a pak jest nejisto, zda k rozhodnutí vubec dojde. Žalobce může vzít žalobu zpět anebo se vzdáti nároku, následkem čehož může rovněž sejít s rozhodováním o všech námitkách a tedy i o námitce započtení. Obavě, že může dcjít v obou sporech k proti-